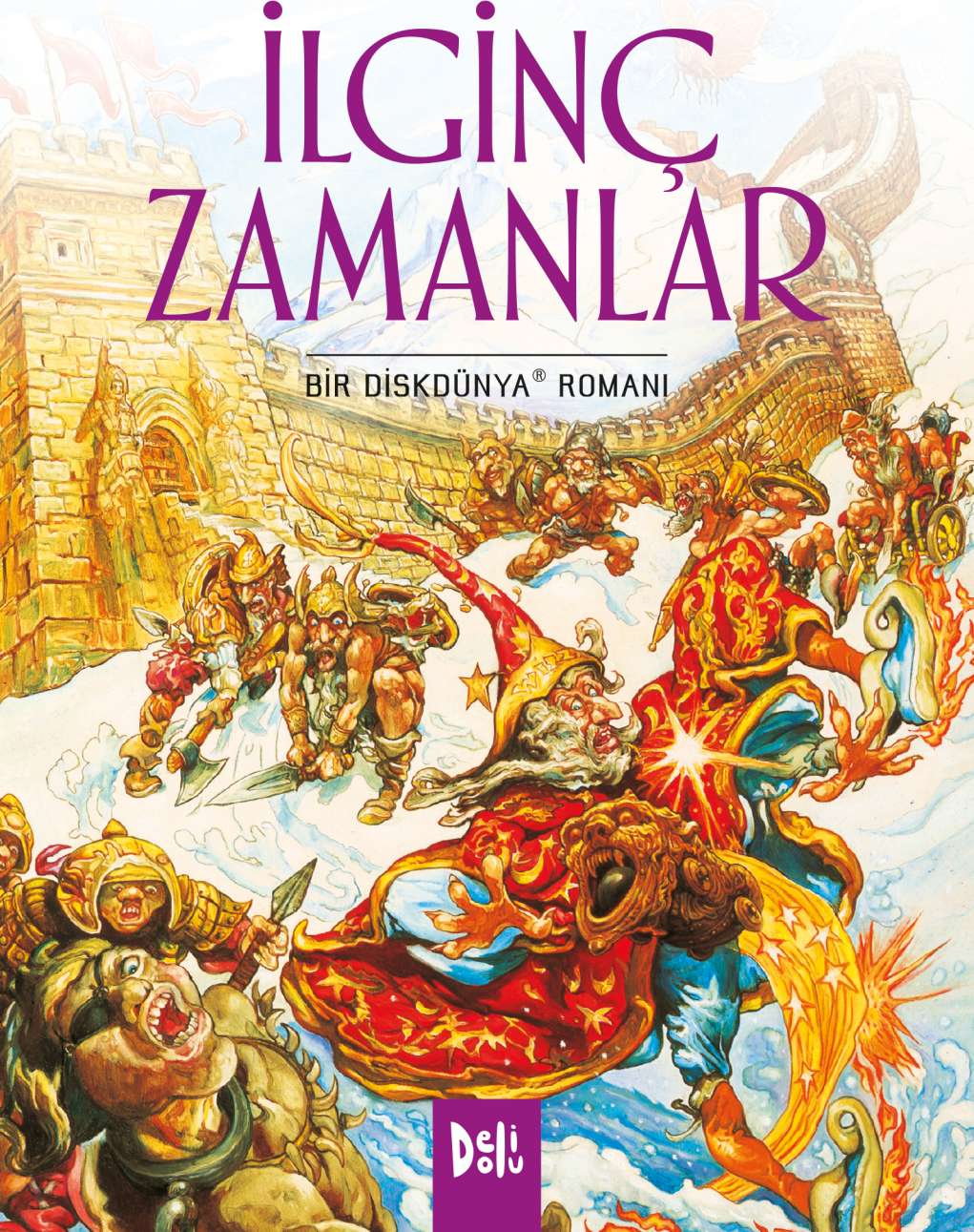

Terry Pratchett

İLGİNÇ ZAMANLAR

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI

Deji

“...ve canını kurtarmak için kaçtı.”

Terry Pratchett

1948 yılında İngiltere, Buckinghamshire’da doğan Terry Pratchett, çağdaş fantezi ve mizah edebiyatının önde gelen isimlerinden biridir. Hayal gücü Büyük A’Tuin’in zihni kadar geniş, kalemi ise Rincewind’in cesareti kadar bükülgen olan Terry Pratchett, yarattığı Diskdünya evrenine 41 roman ve irili ufaklı yan kitaplar sığdırmayı başardı. Yetişkinler için olduğu kadar çocuklar için de yazdı: “Yazdığım yazacağım en iyi kitap,” dediği *Ulus* ile 2010 İngiliz Yazarlar Ödülü’nü, genç okurlara yönelik bir Diskdünya romanı olan *Muhteşem Maurice ve Değişmiş Fareleri* ile de İngiltere’nin en saygın çocuk edebiyatı ödülü olan Carnegie Madalyası’nı kazandı. Ayrıca, *Johnny Maxwell* üçlemesi ile *Viran Şatodaki Ejderhalar* ve *Cadının Elektrikli Süpürgesi* gibi öykü derlemeleri de yazarın külliyatını süsledi. İlki 1983 yılında yayımlanan ve sonrasında tüm dünyada 85 milyondan fazla satan Diskdünya kitapları, Terry Pratchett’a büyük bir şöhret ve devasa bir hayran kitlesi kazandı. Seri; film ve dizilere, tiyatro, radyo ve bilgisayar oyunlarına uyarlandı. Kısa süre içinde edebiyatın kültür isimlerinden biri hâline gelen Pratchett, eserleriyle sayısız ödül kazandı, fahri doktoralar aldı, şövalye ilan edildi, turnelerde binlerce kitap imzaladı. Aralık 2007’de Alzheimer’a yakalandığını duyuran Sör Terry, 2015 yılında yine bu hastalık sebebiyle hayatını kaybetti. Ya da daha doğrusu, boyut değiştirerek, *buradaki* hayranlarını öksüz bıraktı. Bugün hâlâ aramızda dolaştığını rivayet edenler de var; çünkü ne de olsa, onun da dediği gibi, “dünyada yarattığı dalgalar tamamen yok olmadan hiç kimse tam anlamıyla ölmez...”

Terry Pratchett, İngiltere’de, Kitabı Raflardan En Çok Araklanan Yazarlar Listesi’nde hâlâ başı çekiyor.

Niran Elçi

Orta Doğu Teknik Üniversitesi Endüstri Mühendisliği Bölümü mezunu olan Niran Elçi, 2001 yılından beri çeviri yapıyor. Bugüne dek yüzden fazla eseri Türkçeleştirdi. Dilimize kazandırdığı yazarlar arasında Terry Pratchett, Doris Lessing, George Saunders, John Wyndham, J.R.R. Tolkien, Robert Jordan, Bram Stoker ve George Orwell gibi isimler bulunan Niran Elçi, *Karaböcü* serisi, *Adamı Zorla Cadı Yaparlar*, *Kurabi’ye Uçan Omlet* gibi çocuk kitaplarının da yazarıdır.

İLGİNÇ ZAMANLAR

© 2018, Tudem Yayın Grubu
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 1994, Terry and Lyn Pratchett

İlk baskı 1994 yılında, İngiltere’de *Interesting Times* adı ile
Victor Gollancz Ltd tarafından gerçekleştirilmiştir.

Bu kitabın telif hakları Victor Gollancz Ltd/Orion Publishing Group ile
anlaşılabilir olarak AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

YAZAR: Terry Pratchett
TÜRKÇELEŞTİREN: Niran Elçi
EDİTÖR: Ümit Mutlu
DİZİ EDİTÖRÜ: Burhan Düzçay
KAPAK GÖRSELİ: Josh Kirby
KAPAK TASARIMI: Burak Tuna
GRAFİK UYGULAMA: Aynur Sarıbüyük

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Mayıs 2019 (2000 adet)

ISBN: 978-605-2349-53-3
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni
olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde
elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

DELİDOLU, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.nin tescilli markasıdır.

Terry Pratchett

İLGİNÇ
ZAMANLAR

BİR DİSKDÜNYA® ROMANI - 17

Delü

Bir beddua vardır.

Derler ki,
İlginç Zamanlarda Yaşayasın.

Tanrıların insanların yaşamlarıyla oyun oynadığı bir yer var; aynı anda *hem* oyun tahtası *hem de* tüm dünya olan bir yer.

Ve bu oyunda her zaman Felek kazanır.

Felek her zaman kazanır. Tanrıların çoğu barbutu tercih eder ama Felek *satranç* oynar. Ve oyunun başından beri *iki* vezir kullandığını anladığımızda, artık çok geçtir.

Felek kazanır. En azından, öyle denir. Ne olursa olsun her zaman, çok daha sonra, *Bak Sen Şu Feleğin İşine* derler.*

Tanrılar her biçimi alabilir ama değiştiremedikleri tek özellikleri, gözleridir. Gözleri, doğalarını gösterir. Felek'in gözleri ne göz demek zordur; onun gözleri kapkara deliklerden ibarettir ve bu deliklerin ötesindeki sonsuzluk, yıldızlarla bezelidir. Fakat, yıldızdan ziyade başka bir şey de olabilirler elbette...

Felek gözlerini kırptı, kazananların kazanan olmadan hemen önce hep yaptığı gibi kendini beğenmiş bir ifadeyle diğer oyunculara gülümsedi ve şöyle dedi:

* Bu konuda insanların kafası biraz karışıktır aslında; tıpkı mucizeler konusunda olduğu gibi. Tuhaf tesadüfler sonucu biri kesin bir ölümden kurtulduğu zaman, buna mucize derler. Ama elbette, bir dizi tuhaf olay yüzünden biri *ölürsen* –yere dökülmüş bir parça yağ, kenarı kırılmış bir güvenlik bariyeri vesaire yüzünden– *bu da* mucize olmalıdır, değil mi? Sonucun hoş olmaması, olaya mucize denemeyeceği anlamına gelmez.

“Katil, Yeşil Cübbelilerin Başrahibi. Cinayeti kütüphanede, çift başlı baltayla işledi.”

Ve kazandı.

Diğerlerine gülümsedi.

“Kimfe kafanmayı hafmedeveyenlevden hoflanmaf,” diye homurdandı Timsah Tanrı Offler, dişlerinin arasından.

“Bugün kendimi kayırıyorum gibi,” dedi Felek. “Başka oyun oynamak isteyen var mı?”

Tanrılar omuz silkti.

“*Deli Krallar?*” dedi Felek tatlı tatlı. “*Talihsiz Âşıklar?*”

“Sanırım o oyunun kural kitabını kaybettik,” dedi Baştanrı Kör Io.

“*Fırtınaya Tutulmuş Denizciler?*”

“Onu da hep sen kazanıyorsun,” dedi Io.

“*Tufanlar ve Kuraklıklar?*” dedi Felek. “Kolay oyun.”

Oyun masasına bir gölge düştü. Tanrılar başlarını kaldırdı.

“Ah,” dedi Felek.

“Bir oyun *başlasın*,” dedi Hanım.

Yeni gelen kişinin tanrıça olup olmadığı tartışmalı bir konuydu. Ona tapınmanın hiçbir işe yaramadığı kesindi ve o her zaman, *en az* beklendiği yerde ortaya çıkardı; tıpkı şimdi olduğu gibi. Ona güvenenler nadiren hayatta kalırdı. Ona adanmış tapınaklara mutlaka yıldırım düşerdi. Onun adını anmaktansa ip üstünde yürürken baltalarla hokkabazlık yapmak yeğdi. Ona, Son Şans Meyhanesi’ndeki kadın garson deseniz de olurdu.

Ondan genellikle Hanım diye bahsedilirdi. Gözleri yeşildi ama normal insan gözü yeşili gibi değil; gözkapaklarının arasını tamamen dolduran bir zümrüt yeşili gibi. Yeşilin, en sevdiği renk olduğu söylenirdi.

“Ah,” dedi Felek. “Hangi oyun peki?”

Kadın onun karşısına oturdu. İzleyen tanrılar yan yan baktı. Bu oyun ilginç olacak gibiydi. Bu ikisi, kadim düşmanlardı.

“Şeye ne dersin...” Hanım duraksadı. “*Kudretli İmparatorluklar?*”

“Ah, ven o oyundan *nefvet edevim*,” dedi Offler, aniden çöken sessizliği bozarak. “Fonunda hefkes ölüyor.”

“Evet,” dedi Felek, “öyle oluyor gibi.” Hanım’a bakarak başını salladı ve profesyonel kumarbazların “Koz, maça mı?” derken kullandığı ses tonuyla, “Âli Hanedanlar Düşüyor? Ulusların Kaderi Pamuk İpliğine Bağlı?” dedi.

“Kesinlikle,” dedi Hanım.

“Ah, *güzel*.” Felek, elini masanın üzerinden geçirdi; Diskdünya belirdi.

“Nerede oynayalım?” dedi.

“Karşıağırlık Kitası’nda,” dedi Hanım. “Beş soylu hanedan yüzyıllardır birbiriyle savaşıyor orada.”

“Gerçekten mi? Hangi hanedanlarmış bunlar?” dedi Io. Bi-reylerle ilgilenmezdi pek. O genelde şimşek ve yıldırımlarla ilgilenirdi ve bu yüzden, onun bakış açısına göre, insanlığın tek işlevi islanmak veya arada sırada kömürleşmekti.

“Hong, Sung, Tang, McSweeney ve Fang hanedanları.”

“Onlar mı? Soylu olduklarını bilmiyordum,” dedi Io.

“Hepsi çok zengin. Ve sırf işlerine geldiği için veya gurur meselesi yüzünden, milyonlarca insanı katlettiler ve işkenceyle öldürdüler,” dedi Hanım.

İzleyen tanrılar ciddi ifadelerle baş salladı. Bu kesinlikle soylu bir davranıştı. Kendileri de olsa öyle yaparlardı.

“McFweeney hanedanı mı?” dedi Offler.

“Çok eski, müesses bir hanedandır,” dedi Felek.

“Ha.”

“Ve şimdi de, imparatorluğun kontrolünü ele geçirmek için birbirleriyle mücadele ediyorlar,” dedi Felek. “Pekâlâ. Sen hangisi olacaksın?”

Hanım, önlerine serilmiş tarihe baktı.

“En güçlü hanedan, Hong. Biz burada konuşurken birkaç şehir daha aldılar bile,” dedi. “Kazanmaya yazgılı olduklarını görüyorum.”

“O zaman,” dedi Felek, “kuşkusuz, daha zayıf bir hanedan seçersin...”

Yine elini salladı. Piyonlar belirdi. Ve her biri, kendilerine ait birer yaşamları varmış gibi –ki vardı da elbette– tahtada hareket etmeye başladı.

“Ama,” dedi Felek, “zar atmadan oynayacağız. Zar konusunda sana güvenmiyorum. Onları benim göremediğim yerlere atıyorsun. Çelik, taktikler, siyaset ve savaşla oynayacağız.”

Hanım başını salladı.

Felek rakibine baktı.

“İlk hamlen nedir?” dedi.

Hanım gülümsedi. “Hamlemi yaptım bile.”

Felek bakışlarını indirdi. “Ama tahtada senin piyonlarını göremiyorum?”

“Çünkü henüz tahtada değiller,” dedi Hanım.

Elini açtı.

Avucunda, sarı-siyah bir şey vardı. Ona üfledi. Şey, kanatlarını açtı.

Bir kelebektir bu.

Evet, Felek her zaman kazanırdı...

En azından, insanlar kurallara bağılı kaldığı sürece.

Ünlü Filozof Ly Tin Wheedle'a göre, kaos en çok, bir düzen tesis edilmeye çalışılan yerlerde bulunabilir. Kaos her zaman düzeni yener; çünkü her zaman, daha iyi organize olmuş hâldedir.

Bu bir fırtına kelebeği.

Sıradan bir kelebeğinkinden daha yıpranmış görünen şu kanatlarına bakın: Evrenin fraktalize doğası sebebiyle, o lime lime kenarları aslında sonsuz uzunlukta; tıpkı, aşınmış bir deniz kıyısının nihai mikroskobik düzeyde ölçüldüğü zaman sonsuz uzunlukta olması gibi. Ya da, sonsuz olmasa bile sonsuza o kadar yakın ki, berrak bir havada sonsuzluğu görebilirsiniz bu kanatlarda.

Ve dolayısıyla, kenarları sonsuz uzunluktaysa, mantıksal olarak kanatları da sonsuz genişlikte olmalı.

Bir kelebeğin kanatları düşünülünce, doğru büyüklükte *görünüyor* olabilirler; ama bu yalnızca, insanlar mantık yerine sağduyuyu tercih ettikleri için öyledir.

Kuantum Hava Durumu Kelebeği (*Papilio tempesta*) sıradan sarı renktedir ama kanatlarındaki Mandelbrot desenleri* oldukça ilginçtir. Ve bu kelebeğin öne çıkan özelliği, hava durumu yaratabilme yeteneğidir.

Bu özelliğin, kelebeğin hayatta kalmasına yardımcı olmak üzere evrimleştiği düşünülmektedir; çünkü kötü bir yerel

* Amerikalı matematikçi Benoit Mandelbrot'un geliştirdiği, fraktal desenlerini açıklayan Mandelbrot Kümeleri [E.N.]

hortum,* son derece aç bir kuşu bile güç duruma düşürebilir. Ayrıca bu özellik, zamanla ikincil bir cinsel karakteristiğe de dönüşmüştür muhtemelen; tıpkı kuşların renkli tüyleri veya bazı kurbagalaların boğazındaki keseler gibi. “Bana bak,” der erkek kelebek, yağmur ormanındaki dalların arasında aylak aylak kanatlarını çırparak, “sıradan bir sarı renkte olabilirim ama kanatlarım sayesinde, on beş gün sonra, yaklaşık bin kilometre uzakta, Beklenmedik Bir Fırtına Otoyollarda Kaos Yaratacak.”

Fırtına kelebeğidir bu.

Ve kanatlarını çırpır...

Bu ise Diskdünya: Dev bir kaplumbağanın sırtında, uzayda yol alır.

Aslında, kendi algılarına göre çoğu dünya da bir dönem aynı şeyi yapar. İnsan beyni, bu kozmolojik bakış açısını üretmek üzere programlanmış gibidir.

Bozkırlarda ve ovalarda, sisli ormanlarda ve sessiz kızıl çöllerde, bataklıklarda ve sazlıklarda –yani aslında, siz yaklaşırken, yüzen bir kütüğün üzerinden *plop!* diye suya atlayan şeylerin yaşadığı her yerde– kabile mitolojisinin gelişiminde yaşamsal öneme sahip erken bir zamanda, aşağıdaki diyalogun bir versiyonu yer almıştır...

“Şunu gördün mü?”

“Neyi?”

“*Plop* diye atladı şu kütükten.”

“Ya? Ee?”

“Bence... bence... böyle... *Bence* dünya, onlardan birinin sırtında gidiyor.”

* Genellikle on beş santim çapında.

Bu astrofiziksel hipotez düşünülürken bir anlık sessizlik olur. Ve sonra...

“Bütün dünya mı?”

“Elbette. Onlardan biri derken, *kocaman* bir tanesini kas-tettim.”

“Büyük olması lazım, evet.”

“Evet. Yani... gerçekten büyük.”

“Tuhaftır ama, ne demeye çalıştığını anlıyorum.”

“Akla yatkın geliyor, değil mi?”

“Akla yatkın geliyor, evet. Yalnız...”

“Evet?”

“Umarım *bizimki*, plop diye atlamaz hiç...”

Ama burası Diskdünya. Diskdünya'nın, kaplumbağaya ek olarak dört de dev fili var. Ve bu engin dünya, bu dört filin sırtında, bir çark gibi ağır ağır dönüyor.*

Bakın; *şurası*, Merkez ile Kenar'ın ortasındaki yer, Halka Deniz. Halka Deniz'in etrafında, tarihsel açıdan bakıldığında “uygar dünyayı” oluşturan –yani “tarihçiler yetiştirebilecek olan”– ülkeler var: Ephebe, Tsort, Omnia, Klatch; bir de Ankh-Morpork adlı, geniş bir alana yayılmış bir şehir devleti.

Fakat bu hikâye başka bir yerde başlıyor: güneşli bir gökyüzü altında, mavi bir lagünde yüzen salda yatmakta olan bir adamın orada. Adam, başını kollarına dayamış. Mutlu. Ve bu durum bu adam için o kadar nadir bir zihinsel durum ki, daha önce benzeri neredeyse *hiç* görülmemiş. Küçük, neşeli bir ezgi çalıyor ıslıkla; ayaklarını da billur kadar berrak suya sarkıtmış.

* Bu düzeneğin nasıl çalıştığını merak edenler var; çünkü yeryüzündeki bir fil dönen bir yükü uzun süre taşısa, sırtında sürtünmeden kaynaklanan ciddi yaralar açılır. Ama bunu soracaksanız, bir gezegenin eksenin neden gıcırdamadığını, aşkın ne-reye uçup gittiğini veya sarı rengin nasıl bir ses çıkardığını da sormanız gerekir.

Pembe, küçük ayaklar bunlar; on tane de mini mini parmacığı var.

Resiflerin hemen üzerinde süzülen köpekbalığının bakış açısına göre ise bu parmaklar öğle yemeği, akşam yemeği ve atıştırma gibi görünüyorlar.

Her zamanki gibi, protokol meselesiydi. Bir tür incelik meselesi. Adabımuâşeret meselesi. Yani nihayetinde, alkol meselesi.

Ankh-Morpork'un en âli otoritesi Lord Vetinari, teoride, Görünmez Üniversite'nin rektörünü huzuruna çağırabilir ve emrine uymazsa da idam ettirebilirdi.

Diğer yandan Mustrum Ridcully, sihirbazlar üniversitesinin başı olarak, son derece nazik ama kararlı bir tavırla, isterse kendisinin de onu iki yaşamlı küçük bir hayvana dönüştürebileceğini ve o yüzden, antrenman olsun diye, bir pogo sopasıyla odada hoplayıp zıplamaya şimdiden başlasa daha iyi olacağını açık seçik ifade etmişti.

Alkol, aradaki bu diplomatik uçurumu gayet hoş bir şekilde aşırıyordu. Bazen, Lord Vetinari, *dostça bir ortamda birer içki içmek için rektörü saraya davet ediyordu*. Ve elbette rektör de gidiyordu, çünkü *davete icabet etmek lazım gelirdi*. Herkes durumu anlıyordu, kimse nezaketinden ödün vermiyordu ve böylece, halk ayaklanmalarından ve haliya bulaşacak pisliklerden kolayca kaçınılmış oluyordu.

Güzel bir akşamdı. Lord Vetinari, sarayın bahçesinde oturmuş, hafifçe sinirli bir ifadeyle kelebekleri seyrediyordu. Kelebeklerin böyle en ufak kâr kaygısı gütmeden keyifle ortalarda çırpınmasını bir parça can sıkıcı buluyordu.

Başını kaldırıp baktı.

“Ah, Rektör Bey,” dedi. “Sizi gördüğüme çok sevindim. Lütfen oturun. İyisinizdir umarım?”

“Evet, evet, çok iyiyim,” dedi Mustrum Ridcully. “Ya siz? Sağlığınız yerinde mi?”

“Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Havalar yine pek güzel, görüyorsunuz...”

“Evet. Hele dün hepten iyiydi kesinlikle.”

“Yarın daha da iyi olacakmış, öyle diyorlar.”

“Havaların bir süre iyi gitmesi güzel olacak gerçekten.”

“Evet, kesinlikle.”

“Evet.”

“Ah...”

“Kesinlikle.”

Kelebekleri seyrettiler. Bir uşak, uzun bardaklara konmuş serin içecekler getirdi.

“Şu kelebekler, çiçeklerle tam olarak ne yapıyorlar?” dedi Lord Vetinari.

“Nasıl?”

Ataerk omuzlarını silkti. “Boş verin. Önemli değil. Ama madem buradasınız Rektör Bey... ki çok daha önemli işleriniz olduğu hâlde, buralardan geçerken uğradınıza eminim, çok naziksizin gerçekten... bana şunu söyleyebilir misiniz acaba: Büyük Sihirbaz kim?”

Ridcully bunu düşündü.

“Muhtemelen, Dekan,” dedi. “En az yüz otuz kilo çekiyor.”

“Bir şekilde, doğru yanıtın bu olmadığı izlenimi altındayım,” dedi Lord Vetinari. “Bağlama göre, ‘büyük’ sözcüğünün ‘üstün’ anlamına geldiğini düşünmüştüm.”

“Ha. Dekan değil o zaman,” dedi Ridcully.

Lord Vetinari, Görünmez Üniversite'nin öğretim görevlilerini hatırlamaya çalıştı: Sivri şapkalar altında bir dizi küçük dağ geldi gözlerinin önüne.

“Evet. Bendeki bağlam, Dekan'a işaret etmiyor gibi,” dedi.

“Şey... bu bağlam hangi bağlam peki?” dedi Ridcully.

Ataerk bastonunu eline aldı.

“Bu taraftan gelin,” dedi. “Kendi gözlerinizle görseniz daha iyi olacak. Pek can sıkıcı...”

Ridcully, Lord Vetinari'nin peşinden giderken merakla etrafına bakındı. Saray bahçelerini görme şansını pek sık bulamıyordu. Yeryüzünün her yerinde yayımlanan bahçecilik el kitaplarında “Nasıl Yapılmamalı?” bölümünde anlatılan türden bir yerdi burası.

Bu bahçeler, şöhretli... en azından, *kötü* şöhretli peyzaj bahçivani ve dört başı mamur mucit Sırılısklam Salak Johnson tarafından *serilmişti*. Bahçelerin hâlini tam anlamıyla anlatan bir tabirdi bu. Sırılısklam Salak Johnson öyle dalgın, matema-tiğin temel ilkelerinden öyle bihaber bir mucitti ki, bahçelerde atılan her adım, bariz tehlikeye yürüyüş demektir. Johnson'ın dehası... Eh, Ridcully'nin anladığı kadarıyla Johnson'ın dehası, yeryüzünün manyetik hatlarının gizli ama iyicil güçlerinden faydalanan inşaatları yapan türden bir deha hangisiyse, onun tam tersiydi.

Sırılısklam Salak'ın tasarımlarının ne tür güçlerden faydalandığını kimse tam olarak bilemiyordu ama, mesela, cınlayan güneş saati sık sık patlıyordu, çılgın parke taşları intihar etmişti ve dökme demirden yapılmış bahçe mobilyaları da üç kez erimişti.

Ataerk önden giderek bir bahçe kapısından geçti ve güvercinliğe *benzeyen* bir yere girdi. İçeride, bol gıcırtilı ahşap bir merdiven, çepeçevre dönerek yukarı tırmanıyordu. Ankh-Morpork'un yok edilemez yabancı güvercinlerinden birkaçı gölgelerde mırıldandı ve kuğurdadı.

“Burası nedir?” dedi Ridcully, ağırlığıyla merdiveni inletirken.

Ataerk cebinden bir anahtar çıkardı. “Bence Bay Johnson burayı bir arı kovanı olarak tasarladı,” dedi. “Fakat, üç metre uzunluğunda bir arı bulamadığımızdan... eh, biz de başka şekilde kullanıyoruz.”

Bir kapının kilidini açtı. Kare şeklinde, geniş bir odaya girdiler. Odanın her duvarında büyük, camsız birer pencere vardı. Dikdörtgen şeklindeki her pencere tahta bir düzenekle çevrilmişti ve bu düzeneklere, bir yayın ucuna asılmış bir çan tutturulmuştu. Yeterince büyük herhangi bir varlığın, pencerelerin herhangi birinden içeri girince çanı tıngırdatacağı aşikârdı.

Odanın ortasındaki masada Ridcully'nin hayatında gördüğü en büyük kuş duruyordu. Kuş döndü ve sarı, boncuk gözünü ona dikti.

Ataerk cebine uzandı ve bir kavanoz hamsi çıkardı.

“Bu seferki bizi epey hazırlıksız yakaladı,” dedi. “Aldığımız son mesajın üzerinden en az on sene geçmiştir. Eskiden, buz kutusunda birkaç taze uskumru bulundururduk.”

“Anlamsız Albatros değil mi bu?” dedi Ridcully.

“Öyle,” dedi Ataerk. “İyi eğitilmiş hem de. Bu gece geri dönecek. Sadece bir kavanoz hamsi ve kâtibim Drumknott'un mutfakta bulduğu bir şişe balık püresiyle, on bin kilometre yol yapabilecek. Hayret verici.”

Terry Pratchett

İLGİNÇ ZAMANLAR

“Dünyada yeterince kahraman vardı. Fazladan bir taneye daha hiç ihtiyaç yoktu. Buna karşılık dünyada yalnızca tek bir Rincewind yaşıyordu ve Rincewind’in bu numuneyi mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutma konusunda dünyaya kesin bir borcu vardı...”

Fakat ortada, “Rincewind Faktörü” denen bir şey de vardı. Ne zaman ki işler birazcık *sakin* ve *sıkıcı* olmaya başlasa, Rincewind’in hayatı hemen, kökünden değişiyordu: Heyecan! Macera! Yani kötü yemekler ve rahatsız yataklar ve ani ölüm tehlikesi!

Çünkü “Talih” onun göbek adıydı, ama... ilk adı da “Kör”dü.

Karşıağırılık Kitası’nın engin topr... çamurlarında ise kanlı, acımasız bir taht kavgası ve *nazik* bir devrim sürüyordu. Ve Ankh-Morpork’tan ithal edilen Büyük Sihirbaz, belki de küçücük bir kelebeğin kanadında yol alıyordu...

Diskdünya’nın on yedinci kitabı *İlginç Zamanlar*, evrimin ve devrimin kalbinde, barbar kahramanların izinde, Uzakdoğu’nun mistik atmosferinde ve eski-yeni nice karakterin *nice buluşmalarında* süren, kesintisiz bir serüven.

[f](#) DiskDunyaTurkiye [t](#) diskdunya_tr [i](#) diskdunya

Deli

delidolu.com.tr
[f](#) [t](#) [i](#) delidolukitap

ISBN: 978-605-2349-53-3

9 786052 349533